

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonarà cada dissapte, si té vent à sa flauta.

S'envian es números à domicili, tant à dins Ciutat com à ses Viles, pagant per adelantat à s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta à conta de 16 números.

MOLTS AÑS.

Amichs y antichs lectors de L'IGNORANCIA, sa Redacció d'aquest humoristich setmanari vos saluda y vos envia per tercera vegada ses bones fèstes y un bon comensament d'añy. A vòltros que vereu neixa aquesta fiya estimada d'es nòstro bon humó, y que l'heu vista creixa y desarrollarsè per graus, com una floreta boscana, vos desitjam que'n vejeu comensá molts d'añs nòus y venturosos, tots per sa vòstra prosperidat, alegria y santedat.

Es mateixos bens desitjam à tots es nòstros companys de premsa, ets altres diaris, setmanaris y periòdichs, que tan indulgents han estat fins ara amb nòstros, y que reconesquent ses nòstres bones intencions mos han dat una maneta sempre que mos han vist travala per aquest camí des periodisme, sembrat d'espines y batzèrs y plè de clòts y encalladós.

Salut, pau y prosperidat desitjam també per totes ses dignes autoritats de sa nòstra província, qu'han atèses amoroses ses nòstres indicacions, dirigides sempre à corretgí abusos y à millorá ses condicions socials, morals y materials de sa nòstra província.

L'IGNORANCIA que va neixa sense dòt, y sense pell, com un xotet escorxat, ha anat travessant sense soscaires es temps més perillós y dolent de sa séua infancia. Encara es nina petita. Encara mama; y encara se veu obligada à viure de sodolls de bones dides, que per amor de Déu li donan fòrsa amb sa séua llét sustanciosa y sana; més ara qu'ha comensat à menjá sopetes y qualque fideuet clá, té ja sa vida més assegurada qu'abans.

Quant tregué ses primeres dentetes, perillá dexarhí sa pell y ets òssos, més ara que ja té clauets y caixals, y lo qu' es més encara que ja té sa pigòta empaltada y qu' está à punt de que la desmamin, casi se pòt dí que té passats es perills més gròssos de sa séua infan-

cia, mentres no li pech un raitx de garrotillo des que reyna.

Prest la sentireu conversá com una cotorra, més clá y més estil-lat que no ha xarrat fins ara, que gracies si s' es donada à entendre amb mitges paraules y amb sa llengo travada.

Prest la veureu corre tota sola. Fins ara ha caminat à la baldufenca y amb ajuda de caminadós; aquí caich aquí m'axech. Més ara que ja té ses cametes reforsades, ara qu' ha cumplít es dos aña de sa séua existència, donará més gust que no ha donat fins aquí perque à sa séua gracia natural que Déu li ha dada reunirá s' instrucció des bons mestres que li donarém y de ses bones costures ahont l'enviarém y es cuydado de bones têtes que l'acompañarán per tot perque no es perde ni cayga dins cap bassiòt.

Seguiu per lo mateix amats suscritòts, companeros y superiós nòstros patrocinantla com heu haveu fèt fins ara amb amor y cariño regalantli qualque confit; qu' ella, que ja comensa à treure faves d'òlla, vos ho agrahirá amb moxonies y besades. Una de ses còses que pensam enseñarli es es Dibuij. Nòstros desd' ara vos prometém es fervos veure ses séues primeres òbres perque mos digueu si té vèna de pintora y si vos agradan ò nó es séus mamarratxos.

Seguiu amb constancia afavorintla y fentli bona cara que prést será dona y vòltros veureu es dia que l' allargarém y la treurém fadrina, quina atlòta més maca sortirá y si heu será guapa, agradosa y amb uns uys com à salés per podè atravesá tots es pollos, pollastres y endiòts que solen passetjarsè per Ciutat y per totes ses viles foranes.

Ja la veureu à n'aquesta polla rossa si heu será una berganta acabada en essè fadrina fèta. Nòstros que volem que visca sana, alegre, fòrta y temerosa de Déu, farém que vaji sovint à fòra pòrta y que tresqui per totes ses viles y llogarets de Mallorca perque sia coneguda de tots aquells joves de bé, bons partits que un dia pugan festetjarla amb bones intencions, y sápigam ella triarnè un per espòs y company de tota sa séua vida.

Perque no aplech falèra, ni rànula, ni atachs de nirvis, ni raquitisme, ni altres mals de sa modèrna Societat, li donarém bon pá de blat mallorquí encara que moreno, bona aygo de cocó de montaña ò de fònt corrent, que no sia de pou ni de bassa; y bon ví d'aquell verjo que fan à la pagesia sense llis, sense fuxina, y sense engradients que son sa peste de sa gent del dia.

Y en arribá s'hòra, si vé de Déu, la casarém perque tenga infants sans com un grá d'ay, vermeys com un pèbre de cirereta y fòrts com ses peñes de devés Lluch; y sian una bona netcia p'es sigle vint que s'en vé de quates y à marxes forssades plè de fums, à mostrarmos còses noves.

SA REDACCIÓ.

SES FÈSTES DE NADAL.

(CONTINUACIÓ.)

Som es dia de Nadal: ¡quina diada!

L'auba, més vermeya que may, ha publicat per tot lo mon qu' es sol s'en venia tot xalest, de trèt en trèt, perque vol fé s'hòmo avuy que tròba el Bon-Jesus nat.

Y, ja heu crech, qu'al punt l'han vist que goytava demunt es puitx d'En Moncada; y, diguent à un parey de bòyres vayvéres que com que li volguessen fé el tèrs:—Arrux, arrux, grans balitres qu' anit es nada sa llum del mon y vòltros sempre l'enfosqui,....— li ha estret per amunt per amunt per demostrá devant tot homo vivent, que quant s'hi pòsa, sap fé un dia estirat, y també per veure si la gent va alegre y delitosa; y à Son Palé han vist es misatges que, pipa encèsa ò xigarro à sa boca, están que no pòden dí pruna de tanta frexura com s'han etzibada y de tants de tassons de ví com tenen dins el còs; ha vist per sa finestra de sa cuyna l'amo, sa madòna, n' Andreu, y na Francin' Ayna que no es donan rahó à

sa boca, essent un gust veure entimarsè tant de concèrt amb tant de delit y gana.

Y es fumaral d'es forn que surt plè de fum ballugós y nègre que s'escampa per tot per contarho à la gent qu'es de Son Palé son de bulla y s'alegran des naxement d'aquell per qui suspiravan ses generacions y aonorava ferm, ferm, tota s'humanitat.

Sa porcella que ahí vespre dexaren penjada à una estaca, está d'esquena demunt una taula; y, mentres n'Andreu y son pare li pòsan es burjó per poderla manetjá dins es forn, sa criada y un missatge esmicolan mòlles de pá dins un ribell més de mitx de panses sense capoll, tayadetes de xuya y de sobrassada, bassons de metle sense palarofa y ays plomats, hey raya cloveyes de llimona na Francin' Ayna, y sa madòna hey trenca òus à la vela: amb un cuyaròt mesclan y remenan bé es concèrt de dins es ribell; n'umplan es ventre à sa porcella, ley cusan amb fil d'emplomá, untantla de sahim; y, ben vestida de fuyes de còl, queda à punt de pastora garrida per posarla dins es forn que, ben agranat, ha una estoneta apar que diga:

—Ja estich per vòltros.

Mentres están amb aquestes feynes arman una xarradissa de dos y rollet, y qui la vòl sentí bé que bad sa bòca y acluch ets uys, y que'm tayan es còll... de sa camia si no vos ne xupau es dits de lo que treuran à ròtlo aqueixa gent de l'antiquèa y tot per una cansó que cantá sa criada:

Cada dia vatx en cos,
Mon bé estimat, à fé feyna;
No me mir tants de pichs s'eyna
Còm vegades pens amb vos.

—Mirau qu'altre temps s'estimavan més ets enamorats.

—Y d'un hòn tròs.

—¿Jò no sé à que arribarém?

—¿Si Déu no hey alsa sa má!

—En vòstron temps, madòna, encara devia tení un pòch més d'aguantò.

—Jesús, fietes, si fá. Ell lo qu'es avuy en dia un fadrí que festetja una atlòta, es lo mateix qu'un mercadé que mercaderetja una bistia, mala comparansa. En mon témps hey havia es regalos de ses fèstes añals y ara no més queda à Nadal es *fé es jòch*: y encara perque axò de jugá los pega ferm per ses séues, perque may s'havia jugat tant còm ara.

—Sa padrina sempre heu conta à n'axò, ¡y amb un saborino!

—Contaumosho, ydò, ma-mare.

—Hala, madòna, daumos aquest pler.

—¡Aqueixa Francin' Ayna!... ja heu ets cansada... però no rès avuy som es dia de Nadal y tot passa. Vaja, ydò, vos contaré tot aquell cabermòni d'enamorats y regalos de quant jò era atlotèua. Llavònses cada fadrina tenia quatre ò

cinch estimats: de mí puch assegurar que venian l'amo d'aquí, En Tòni de sa Marjal, En Pere Jusèp de Pòca-paya, En Pere Juan de Son Fonteta y En Mi-quèl de sa Punta.

—¿Y còm vos ne desfeyeu d'aquests estornells? ¿A tots los davau cadira?

—No 'm parlem. Ell n'hi havia de dues castes; estimats y enamorats.

—¿Y que té més formatge ò queso?

—Massa que té. Conta que per essè estimats bastava anarhi qualque vegada per ca-ella, y per essè enamorats li havian de regalá una pessa d'òr. Llavònses ella los dava cadira. Jò d'enamorats ne tenia tres.

—¿Y amb tots conversavau?

—De manera que sí, santa dòna.

—¿Y si quant un venia trobava plè?

—Vetlava per defòra còm un gat sa rata; y en veure que s'altre buydava, ell ja havia entrat, s'hi sèya devòra y ja eran partits.

—¿Y lot s'en devia aná per ses bardisses amb so capso des festetjá?

—Tatá, qualquerem. ¿Que te penses que fos còm ara que comènsa à entrá sa costum d'está mans fentes ses madònes quant festetjan? Ell enrengavan sa filoua y fila qui fila. Vòltros no heu vist es frare derrera sa pòrta, no.

—¿Y lo des regalos?

—Se feyan à ses fèstes añals y es dia de Sant Jaume, ⁽¹⁾ l'amo nòstro ley m'hi feu à Sant Jaume à n'es primé quedant desde llavònses amb so títol d'enamorat: fonch un anell d'òr de aquells de piñòl vermey. A Nadal me dugué sa turquesa que valia uys per mirá y jò li vatx du sa postada de coques. Hey havia setze pèsses: tres flòchs, tres ensaymades, tres coques, tres coxins, tres esses y en mitx de tot es cò demunt bagades de flòch de seda.

—¿Jesús, ma-mareta!

—Tres durets d'òr costavan ell. Heu duyan à ca s'enamorat es dia de Sant Esteva à encesa de llums; la gent heu anava à veure y heu tenian sense tastarnè rès fins es dia de cap d'añy, que de cada tres pèsses n'enviavan una à ca-ella.

—¿Y jò no he sentit contá que també regalavan en llòch d'aquest carro-portal, calsons y solapa de seda, d'orleans ò xalí dins un mocadó també de seda d'allò més bufarell?

—Sí; però al punt ja l'aficavan en si havia tengut bòn gust ò si l'havia tengut dolent en so triá sa ròba. Lo més nèt encara eran ses coques, perque si acás sortian malament una criatura dava sa culpa à n'es forn.

—¿Quant es ben vè que sempre hey ha hagut gent viva!

—No heu sies tú viva, y te posarán à ca-tèua.

—¿Y ses pòbres feyan aquests regalots?

—¿Ca no! Ells regalavan uns botons amb roseta d'òr y després tapats d'òr, y llavònses elles uns calsons d'escandalari y seda. ¿Que les sortia ell de salat!

—¿Y es *jòch* còm lo feyan en témps vòstro?

—Xetra, còm lo feyan. Es dissapte de Nadal ell hey anava y movian de jugá; à la casa treyan unes cartes, cadascú posava una grapada de metles y ell posava per ella, y tot lo que guañava també n'hi feya present. Jugant, jugant, se feya hòra d'aná à matines y l'acompañava amb un reynòt ò amb una antòrxa de vent si era un d'aquells empiulats, y ley regalava.

—¿Y deù resá d'axò sa cansó que diu:

Si no 'm fas llum à matines
A ses fèstes de Nadal
Ses coques no't farán mal
Ni podrás dí si son fines
Ni tampòch si son salades.
Ses coques de ses fadrines
Enguañy no les he tastades.

—Axò resa d'en témps més antich quant ma-mare, al Cèl sia ella, era jovenòta; perque en témps méu llavò es dia de Sant Esteva ell hey duya à ca ella es *jòch* de cartes nòu de trinca, posava per tots, y ja la teniam armada. Hòra-baixet se feya es regalo de ses coques y es vespre es de sa turquesa, sa tumbaga ò s'anell. Ydò, veys, en témps de ma-mare, al Cèl sia ella, duyan es cordat à la corona y élls les regalavan uns caps de plata de mitx forch de llargaria y una guitèrra de veta ò de flòch, y elles les donavan dues coques que les s'en duyan dins un mocadó.

—¿Y botons que no se'n regalavan en aquell témps?

—Si fa, però no còm es d'ara perque llavònses s'usavan no més botons de porcellana, de porcellana mallorquina, de pich de martell de plata, de pedra de miray, pedra vermeya y pedra gròga.

—¿Jesús, Déu méu! ¿Mirau un temps!

Y, esmolant sa garròva sobre s'assunto, còm à molins qu'han perdut sa nadia, posaren sa porcella dins es forn y comensá à colrarsè, mentres n'Andreu perque no fos fada amb una granareta de brots de mata, muyant dins un plat amb aygo-sal la roava sovintet, fins que la varen trèure per llevarli es repussay de fuyes de còl més cuytes qu'un moretó. Li fregan per dins el còs mitxes llimones muyades dins òli, perque sa conna torn gruxada, cruxenta y saborosa y ley tornan aficá à na Xina dins es forn qu'apar que digués:

—Duymen de porcelles, y si no les rosteix amb un santiamen, que 'm tiran d'una passa.

(Seguirá.)

JORDI D'ES RECÓ.

(1) Patrò de Manacó, ahont se supòsa que passa lo que se conta en aquest retaulò de costums.

SA GOLGADA.

—Ja no sap ningú s'història
Del nostre gran Rey En Jaume!

¡Mostia està ja sa pauma
Que mos donà la victòria!
¡Tot s'es perdut! Sa Colcada
Ben pòchs la recòrdan já.
D'aquella hermosa diada
Dins breu témps ningú hey haurá
Que'n puga contá cap mot.
¡Ay! Jò encara era fadrina...

—Contaumoshó tot, padrina.
Contaumoshó tot.

—Amb tants d'añs còm han passat,
Sa méua memòria flaca,
D'aquella fésta tan maca
No'n treurá cap ni trelat.
Ja no veitx rés que'm recòrt
D'aquell témps ses alegríes:
Tothòm, tothòm ja s'es mòrt;
Y còm més trascorren dies
Més se torna el Cèl funost,
Més y més mon còs s'inclina.

—Digaumoshó prest, padrina.
Digaumoshó prest.

—¡Quin dia aquell! Alimares,
Tamborinos, xeremies,
Balls per tot y galanies,
Y alhaques riques y rares.
Retaulos, domás, festés,
Draps-rasos y branques d'om,
Murta p'es mitx des carrés,
Y sa gent d'en gom en gom!
¡Quin dia aquell de més truy!
¡Y era avuy mateix, mesquina!

—¡Tal dia còm 'vuy, padrina?
¡Tal dia còm 'vuy?

—Es pòbre amb so rich mesclat,
Ets amos amb sos missatges,
Confusos tots es llinatges,
Passetjavan la ciutat.
Y es menestrals més antichs
Amb sos penons del Ofici
Duyan còm à bònns amichs,
Sense rencor ni malici,
Per conservá més ses paus,
Ets esclaus à la marina.

—¡Qu' hey havia esclaus, padrina?
¡Qu' hey havia esclaus?

—Callau, y teniu paciènci
Que tot, tot vos ho diré;
Y rés més vos contaré
Si no escoltau amb silènci.
Y sabreu còm en memòria
Des dia de la Conquista
Feyan funció de tal glòria
Qu'era una cosa may vista,
Y admiració d'ets estrañs
Que en venian... de la Xina.

—¡Que ja fá molts d'añs, padrina?
¡Que ja fá molts d'añs?

—Ja'n fá molts. Y s'aplegavan
Devant Cort es cavallés,
Y à cavall molts de carrés
En processó transitavan.
A la móda antiga armats,
De cap à pèus brufats d'ò,

Amb richs mantells abrigats
De lama ò tissú des bò,
Per aquí anavan passant
Cap à Santa Catalina.

—¿Per aquí devant, padrina?
¿Per aquí devant?

—Per aquí mateix. Y amb ells
Anavan vestits de gala
Es tamborés de La Sala,
Mèstres, massés y virells.
Hey anavan es Jurats
Amb ses gramalles y rissos
Curials y sobreposats,
Es Retgiment des Soissos,
Y el Duch vestit de Virrey
Amb señós de s'oficina.

—¿Vestit còm el Rey, padrina?
¿Vestit còm el Rey?

—Tots es frares, es mossons,
Capellans, inquisidós,
Tots es pífolos y tambós,
Es Retgiment des Dragons,
Y després amb creu alsada
Es canonges de La Seu,
Y el Bisbe, mitra posada,
Qu' aquest dia anava à peu.
Y à la fi per més honó
Una música divina.

—¡Quina processó, padrina!
¡Quina processó!

—Y p'es mitx de sa Coleada
Llibrèas molt ben vestides
Des cavalls duyan ses brides
Qu' eran de plata daurada.
Ses dames amb cintes d'ò
Y guatlaretos, estavan
Esperant es còps, amb pò
D'ets òus noscats que tiravan
Tots es séus enamorats
Còm à cortesia fina.

—¿Ous noscats heu dit, padrina?
¿Que son òus noscats?

—Capsetes de cera fina
Ben clòses perque no'n surta
De dedins s' aygo de murta
O de ròsa alexandrina.
Quant ses carròses passavan
Amb ses dames, es señós
Tirantloshí les bañavan
D'aygos de bònnes olós.
Y ets òus noscats de picat
Estavan plèns de farina.

—¿Que'n vereu may cap, padrina,
D' enfarinolat?

—Encara rich d' un señó:
Tanta'n duya que rabiava,
Es vespre quant me'n anava
A devant can Roselló
Per veure fermat p'es còs
Penjat còm una milòca
Un animalòt molt gròs
Que's deya *Es Drach de na Còque*
Amb un barram d'aquí à allà
Y una llengo serpentina.

—¡Quina pò que'm fá, padrina!
¡Quina pò que'm fá!

—Y sa processó sortía
A rodá per devés l' Hòrta;
Y quant tornava à sa Pòrta
Amb tres còps de creu la obría.

Voltava ran ran murada,
Y amb una cara xerèca,
Devant sa Pòrta Pintada
El señó Lluch de la Mèca
Entregava al señó Duch
Ses claus dins una bassina.

—¿Qui era el señó Lluch, padrina?
¿Qui era el señó Lluch?

—El señó Lluch era un véy
Des més fassetos y vius,
Cap de guayta des catius,
Còm si diguessem son rey.
Més titerero qu' un llòro
Amb so cap ben enpolvat,
Representava al Rey Mòro
Quant entrega la Ciutat
A n' el gran Conquistadó
De sa pèrta mallorquina.

—¿Y es botifarró, padrina?
¿Y es botifarró?

—Axí es cetro anomenavan
Que duya en ses séues mans
Tots ets atlòts ignorants
Que sòls de riure 's cuidavan.
Amb ell feya postitures
Betlendines y falets
A ses nines, y elles, pures,
Reyan còm à babaluets
Al veure es bastó broit
Qu' era un tronch redó d' ausina.
—Jò hauria esclafit, padrina:
Jò hauria esclafit.

—Ja la Ciutat entregada
Pujava sa processó
Per sa còsta des Bastió
Fins essé à sa Reconada.
Llavò entrava per devall
Es mateix arch qu' hey ha allà,
Per hont diuen que à cavall
El Rey En Jaume en passá,
Qu' era es portal principal
De la ciutat sarrahina.

—¿Es mateix portal, padrina?
¿Es mateix portal?

—Es mateix. Y à Sant Miquèl
Sa Colcada s'aturava
Y una missa allà's cantava
Dant gracies al Déu del Cèl.
Mentres tant es majordòms
Es mercadés, es notaris,
Es penons amb los prohòms,
Sobreposats y clavaris,
Y deù cavalls cotonés
Seguian per can Molina.

—¿Y llavò que més, padrina?
¿Y llavò que més?

—Corria tot es séu curs
Sa solemne processó
Y acabada, en es balcó
D'Almoyna feya un discurs
Un Retgidó des més sávis,
Amb el qual feya memòria
Des valor des nostros ávis;
Benehint cént nòms de glòria,
Bònns llinatges. ¡Ay! Jò'n sé
Qu' are passan fam canina.

—¡Qu' heu sabeu de bé, padrina!
¡Qu' heu sabeu de bé!

—Y el señó Lluch, tot enc
Ben vestit de cap à pèus,

Mentres treyan els arrèus
Del Rey y son cap d'arnés,
A Cort feya reverències,
Capades y cortesfes,
Y tot eran voscelències,
Vòces-mercès, señories...
Y feya per cobrà nòm
Salts y bots de pantomina.
—¿A devant tothòm, padrina?
¿A devant tothòm?

—¿Oh, Señor! ¡Quantes families
Mòrtes sense successió!
Can Net el Comanadó,
Es Sales, es Santacilies,
Can Torrella de Borneta,
Can Ferrandell, Can Pujades,
Can Moranta, Can Dureta,
Bergas, Serrantes, Zanglades,
Suñés, D'Oms y Desclapers;
Tots señós de bandolina.
—¿Que de cavallés, padrina!
¿Que de cavallés!

—¿Ay! Tot passa. ¡Oh! Quina pròva
Qu'en el mon rès es etèrn.
Tot heu vòl à lo modèrn
D'aquest sigle sa gent nòva.
Cadufos des véys passats
Son y fèstes de mal tò
Aquelles solemnitats
Que parlavan à n'es cò.
Pòch à pòch el mon novell
Al mon antich assessina.
—¿Quin tèmps era aquell, padrina!
¿Quin tèmps era aquell!

—Are amb quatre rebumbòris
Que no còstan una màya,
Honran còm si fòs rondaya
La més gran de ses històris.
Lo que més llament encara
No es es pèdre lo passat,
Es es veure es jovent d'ara
Que no respècta s'edat.
¡Ay! Que may tornarà já
Es tèmps de quant era nina!
—Si que tornarà, padrina,
Si que tornarà.

PEP D' AUBEÑA.

XEREMIADES.

Añy nòu, vida nòva.
Axí pareix que tracta de ferhó sa
campana d' En Figuera que aquestes
fèstes s' ha llevat aquelles fustes etèrnes
que li tapavan es sòl pe sa part des mitx
dia, y es romasa amb sa gàbia del tot
esporgada d'embarassos.

*
**

Un añy nòu s'en es vengut,
Y es torrent encara put.
Axí heu deyan ahí per devés Inca.

*
**

Aquella carabassa de Muro que va
prometre un señó devés s'estiu à n'es
qui endevinaria cèrt problema, donant
dues setmanes de temps; encara no es

arribada à Ciutat, apesà de qu' abans de
vint y quatre hores va tení sa contes-
tació.

Li recordam aquest deute perque mos
trobam es derrè dia de s'añy y es hora
de dexarlos aclarits.

COVERBOS.

Un pagès vengué una vegada à Ciu-
tat per fersè arrancá un caixal y amb
aquest fi s'en aná à una barberia.

Justament no més hey trobá es mos-
so; y còm aquest fòs molt distrèt y de
pòques mañes, quant li col·locá ses es-
tanayes à sa dentadura en lloch d' ar-
rancarli sòls un caixal n'hi arrancá dos.

Aquell pagès indignat no feya més
que pegá potedetes en terra y de rabi
feya sabonera pe ses barres.

—No vos enfadeu tant, germanet, (li
va dí es mosso molt sèrio,) no fos còsa
qu' es mèstre s'en temés y volgués co-
brá es dos caixals.

*
**

Era un sollicherich que venia de Sólle
amb so séu ase carregat de carbó y
quant va essè en es còll, s' ase va caure
y éll que fá, agafa un tronch y troncada
va y troncada vé. Passa un altre solle-
rich y el va insultá d'aquesta manera:

—Hala animal, no li pegas tant, ¿ke
no veus ke li fás mal?

Y ell li va respòndre:

—¿Kes parent téu?

—No (contestá aquel) emperò en sab
greu ke gènt tot una se desavenga.

*
**

—Señoreta, (deya dies passats un que
pretèn d' essè bòn moso à una joveneta
que duya es vestit vert.) ¡Jesus! ¿perque
dú vostè aquest vestit de aquest coló
tan estravagant?

—¿Que no li agrada? (li preguntá ella.)

—No, (li contestá.)

—Pues mirse vostè, (replicá ella,) es
es primé ase qu' he vist que no li agra-
dás es vert.

ANUNCI.

S'ha posat en venta una nòva co-
mèdia de costums mallorquines ti-
tulada «Un Estudiant del dia,» en
tres actes y en vers mallorqui, ori-
ginal des conegut autó dramátich
En Bartomeu Ferrá.

Se trobará à s' Administració de
aquest setmanari y à sa tenda de
Umbert, Santa Eulalia, num. 13.—
Prèu 3 reals. Axí mateix se vènen
ses altres comèdies anteriorment pu-
blicades, à 2 reals cada una.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Cèl tabellat dins tres dies es ba-
nat.

SEMBLANSES.—1. En que té claus.
2. En qu' hey ha brolladó.
3. En que té grans.
4. En que té tay.

TRIÀNGUL.....—Salomó-Salom-Saló-Sal-Sá-S.

CAVILACIÓ.....—La Sala.

FUGA...—Devèrtit mentres cumplesques amb ta
obligació.

ENDEVINAYA.—Una floua.

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—Un Oficial que casi casi está empleat.

Sis:—Mèstre Gaspa s' indioté.

Dues:—Un Amich d' els Reys.

Y una no més:—Un Pastó, que dona les gra-
cies à L' IGNORANCIA, perque li ha enseñat sa
Sibilla y es pastorells.

GEROGLIFICH.

SI BOSSI D S JUG A 2 NOA

N Jané Tta N K 2

J. SEUGITRA.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un òrga à un molí?
2. ¿Y un molí à un hòmo?
3. ¿Y un hòmo à un boch?
4. ¿Y un boch à un vestit de dòna?

UN INIMICH DES MIÒPS.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides
diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa,
s' oñci que jò fás; sa 2.ª, lo qu' es es méu jach;
sa 3.ª, lo que jò ara he de fé; sa 4.ª, un puig d'
Mallorca; sa 5.ª, lo que jò som molt curt; sa 6.ª,
una beguda; y sa 7.ª, una lletra.

J. S.

CAVILACIÓ.

CRAMET

Compondre amb aquestes lletres es nòm d' una
plassa cèntrica de Ciutat.

UN ENGAÑAT.

FUGA DE CONSONANTS.

.UE..A A .A .A..A.E.IA

BIEL DES MOLÍ.

ENDEVINAYA.

¿Qui es aquell hòmo dolent
(S' Escriptura axí heu declara)
Que naixqué abans que son pare
Mamá primé que sa mare
Y va matá (es còsa clara)
Sa quarta part de la gent?

TIO CLÉS.

(Ses solucions dissapte qui oé si som eius.)